

Артър Порджис

Една промяна към по-добро

В сравнение с други престъпници, в изнудвача има нещо особено обезсърчавашо. За разлика от един крадец, мошеник или сексманиак, той е точно толкова опасен зад решетките, колкото и на свобода. Изнудвачът продава нещо дузина пъти, но продължава да запазва едно очевидно право на собственост над него. Ако жертвата купува негатив, тя може да е сигурна, че са направени копия, така че трансакцията изобщо не урежда въпроса. А когато информацията се разгласи, ситуацията е още по-незадоволителна, тъй като един търговски артикул може да премине през сто души, без изобщо изнудвачът да престане да го притежава. Той продължава да е при него, отново за продан – и така доживот.

Доживот – само че в тази дума лежи уязвимостта на престъпника. Мъртвите не говорят. Не лично, но никой изнудвач не струва пет пари, ако залага пряко собствения си живот. Винаги съществува някакво писмо, оставено в сигурен сейф или у приятел и маркирано с: „Да се отвори в случай, че умра“. Така за жертвата става съвсем ясно, че с убиването на своя мъчител не печели нищо. В най-лошия случай – излагане; в най-добрия – сделка с нов изнудвач.

Джин Синклер беше изнудвач и то от най-добрите. Той плащаше добре за тайни и после включваше пресата. Пазаруваше от хора, които бяха твърде боязливи или неопитни, за да използват сами знанието: прислужнички, готвачи, фризьорки и подобни на тях. Избираше много предпазливо своите жертви. Най-важното от всичко бе те да имат пари. Един богат мъж или богата дама с положение в обществото, което да защитава, бяха винаги добре дошли. Още по-добре беше, ако имаха деца, които да предпазват от някоя ужасна истина. Понякога, но не често, би могло да се намери дори дете, склонно да бъде изнудвано, за да защити своите родители, особено ако те са стари и болни и мислят един четири-сетгодишен мъж за тяхно бебе.

Синклер не беше просто обикновен изнудвач, т.е., груба малодушна личност, способна само на това най-долно престъпление. Той беше интелигентен, остроумен, представителен, начетен и дори симпатичен за онези, които не бяха проникнали твърде дълбоко в същността му. Фактически той изобщо нямаше душа, нито здрави нерви. Даваше щедри бакшиши и субсидираше млади блондинки, които обичаха открити автомобили, кожи и играта на комар в Лас Вегас. Това беше добре дошло за Джин Синклер. И противно на всички проповеди, написани някога, спеше по десет часа всяка нощ, без да сънува кошмари.

В този момент той уреждаше вземане от един от своите най-добри източници. Младата жена, която седеше срещу него във всекидневната

на голямата къща, имаше измъчен вид. Той винаги се беше възхищавал от големите ѝ сини очи. Останалата част от нея също не е лоша, размишляваше не за първи път Синклер. Тя имаше тънка фигура, но закръглена на най-добрите места; дълги крака, които не изглеждаха разкривени, каквито са често при блондинките, и изчистен елегантен общ вид, който идваше от поколения с много пари.

– Последният път обеща, че няма да ме безпокоиш цял месец – каза тя с горчивина в гласа.

– Точно такова ми беше намерението – увери я той, като показва белите си зъби в убийствена усмивка. – Но рулетката просто не е моята игра, макар винаги да се поддавам на нейното изкушение.

– Значи аз трябва да финансирам твоята игра на комар?

– Боя се, че е така. Точно в момента ти си единстеният ми клиент с достатъчно пари в брой.

– Ти си доста заблуден. Не са ми останали никакви пари. Може би следващия месец...

– Нека не губим време. Баща ти е най-добрият неврохирург в страната. Ами онази операция на принц Фуд трябва да му е докарала най-малко пет хиляди долара чиста печалба, а може би и отгоре.

– Не мога да му искам нито стотинка повече. Просто не мога.

– Да отида при твоя годеник ли предпочиташ? Сигурно ще му хареса да узнае, че неговата бъдеща съпруга има незаконно дете на петнайсет години. Това дори повече ще заинтересува неговите родители. Аз разбирам, че те мислят за Кабот и Лоджис като за старт нагоре.

Сините очи блеснаха.

– Ако Джордж научи за теб, ще те пребие до смърт.

– О, той може да направи това достатъчно лесно. Първокласен спортист е – каза замислено Синклер. – Не че аз съм слабак, но той без съмнение е в отлична форма, докато аз водя разгулен живот. Блондинките и комарджийството не са точно начина за правене на мускули. Но скъпият Джордж изобщо не е толкова глупав, нали? Ти знаеш моите основни правила. Причиниш ли ми неприятност, таксата пропорционално се увеличава.

– Той ще те убие!

– Това ще бъде два пъти по-глупаво. Аз съм оставил писмо у мой приятел, в което му казвам къде точно може да намери моите секретни папки. То ще бъде отворено в случай, че умра – една твърде очевидна предпазна мярка.

Раменете ѝ се отпуснаха. Чувстваше се победена. Това беше

неизбежно и все пак винаги му доставяше удоволствие. Червеят се изви-ваше и гърчеше, но неизбежно се намираше под тока на обувката.

– Лиза, мила, ако не побързаш да ми дадеш малко пари, ще трябва да ти таксувам закъснението допълнително.

– Добре, ти спечели. Не зная как да обясня това на моя баща... – Гласът ѝ се загуби в ридание.

– Няма да е необходимо.

Тя се обърна с вик, а Синклер се вцепени.

– Татко! Мислех, че си в болницата.

Високият леко прегърбен мъж ѝ се усмихна окуражително, но очите му, много по-студено сини от нейните, останаха фиксирани в изнудвача.

– Винаги съм знаел за грешката на моята дъщеря – каза спокойно той. – По онова време тя бе само едно дете. Може би родителите на Джордж също биха разбрали, но аз не мога да рискувам.

Тя го гледаше учудено.

– Но през всичките тези години... ти никога не каза...

– Защо би трябвало? Знаех, че посещението ти при Мерелин не е просто отпуска. Не забравяй, че съм лекар. Стори ми се, че е най-добре да те оставя да мислиш, че тайната е само твоя. Защо мислиш че осино-вяването протече така гладко и без публичност?

– Въпреки всичко – каза повлечено Синклер – вие ѝ позволихте да ми плаща. Много благоразумно. Защо не запазите интимния си разговор за след като си отида? Просто плащайте и аз няма да ви досаждам повече.

– Не мисля така – рече докторът, пронизвайки го с леденостуден поглед. – Не вмъкнах това твърде мелодраматично появяване, просто за да се изиявя като касиер. С вас е свършено, Синклер.

Изнудвачът сви устни и направи гримаса на отвръщение, която бе почти комична в своята надменност.

– Трябва ли отново да обяснявам подробно? Как може някои хора да са толкова глупави! Аз не нося тази информация само тук – той почука главата си с пръст, – а винаги оставям на някого писмо. Така че, ако замисляте да ме убие, просто забравете за това. В момента, в който се узнае за моята смърт, независимо каква е причината за нея, моят приятел ще отвори това писмо. И тогава той или ще разгласи информацията, или ще поеме работата оттам, докдето съм стигнал.

– Нямам никакво намерение да ви убивам – отвърна спокойно хирургът. – Както посочихте, това не е никакво решение.

Дъщеря му го наблюдаваше слисана.

– Но, татко, аз не виждам как...

– Остави това на мен, Лиза.

Той извади от джоба си пистолет. Дулото му сочеше право в Синклер. Изнудвачът поклати невярващо глава.

– Аз наистина трябва да отпечатам малка брошура – каза раздразнен той. – Не обясних ли току-що ситуацията? Вие не можете да ме убие, а аз не искам да ви нараня. Никога не нося оръжие. Така че махнете това нещо. То ме изнервя.

– За мен вашата дума не струва пет пари – рече докторът. – Идете до стената и заемете положението. Сигурен съм, че знаете какво е то. Използват го във всички телевизионни програми. Мърдайте! – добави рязко той, размахвайки пистолета. – Ръцете на стената, краката далеч от нея. Разбирате какво имам предвид.

Синклер погледна отново мрачното лице. Очите изглеждаха покрити с тънък слой лед. Беше почти сигурно, че дядката не възнамеряваше да стреля, но ако бъде предизвикан, кой би могъл да каже? Изнудвачът познаваше хората с характер, а този хирург можеше да бъде опасен. Може би той имаше някаква идея да го убие и после да скрие тялото. Конрад не би отворил писмото, ако Синклер само изчезне. Но докторът не можеше да знае тази уговорка. Освен това, дори той не би могъл да се отърве така лесно от трупа. С изражение на досада и търпеливост, изнудвачът отиде до стената.

Старецът грижливо го претърси, но не намери никакво оръжие.

– Стойте така – заповяда той и отиде до едно голямо писалище. После отключи някаква вратичка и докато Лиза го наблюдаваше с широко отворени очи, извади от там два чифта белезници. С хирургическа сръчност той заключи ръцете на Синклер зад гърба му. – Сега съберете краката – нареди хирургът и когато командата му бе изпълнена, свърза глезените му с другия чифт белезници.

– Постъпвате твърде глупаво – каза ядосано Синклер, осъзнавайки, че каквото и да се случеше, Доли щеше напусне сърдита бар „Игъл“. Жалко. Беше готино парче. – Това ще ви струва допълнителни неприятности.

– Има други начини да се накара един човек да мълчи и без да бъде убит – отбеляза хирургът.

– Как искате да кажете? Езика ли ще ми отрежете? Знаете, че мога и да пиша!

– Така и предполагам. Дори напълно парализиран вие бихте могли

да измислите някакъв код с клепачите или нещо подобно. Виждате ли, аз доста мислих за вас.

Синклер почувства, че космите на врата му настръхват, а по гърба му внезапно ползават студени тръпки.

– Искате да кажете, че сте обмисляли умишлено да ме парализирате?! Това би било нечовешко!

Още докато казваше това и преди тихия ироничен смях на доктора, той осъзна безполезността на забележката.

– Едно безмилостно животно като вас – рече хирургът, – никога не разбира, че някой ден на някое място ще срещне някое още по-безмилостно животно и... още по-изобретателно. А колкото до нечовешката ми постъпка, нека ви кажа нещо, Синклер. Тази сутрин трябваше да ослепя едно четиригодишно момиче. То имаше глиома, вид мозъчен тумор, и ако беше изваден, то щеше да умре. Трябваше да се избира между нейния очен нерв и нейния живот. Знаете ли какво каза бедното дете, когато се събуди от упойката? Тя извика: „Мамо! Мамо! Не мога да се събудя!“ Тя дори не знаеше какво е слепота. Е, какво мислите че означава вашия живот в сравнение с нейния? Дяволски малко, повярвайте ми. Дяволски малко!

– За какво говорите? Ослепяването ми няма да реши нищо, стари глупако!

– Пропуснахте същественото. Кой е казал нещо за ослепяването ви? Аз просто коментирах относителната цена на живота. Без значение какво казват хората, тя не е абсолютна. Не, нямам намерение да увреждам зрението ви. Един изнудвач живее от своята памет.

– Татко! – възкликна Лиза приbledняла като платно. – Не можеш да направиш това!

– О, разбира се, че мога, трябва и ще го направя. Защо не? Така ще стане почтен човек!

Силно разтревожен, Синклер се опита да стигне до вратата, но белзниците го препънаха и той се строполи с трясък на пода. Остана да лежи полузашеметен, а старият доктор, движейки се като пантера, се приближи със спринцовка в ръка. Преди изнудвачът да успее да окаже съпротива, иглата безмилостно потъна в ръката му.

– Сега се отпусни – каза му той с ироничен тон. – Няма да усетиш нищо. Но когато дойдеш в съзнание, паметта ти ще е изчезнала.

– Не! Недейте! – замоли се Синклер. – Ще се махна! Никога повече няма да ви безпокоя!

– Разбира се, вашата дума е достатъчно добра за мен – беше

спокойният безжалостен отговор.

– Ще се разбере какво сте направил! Ще влезете в затвора.

– Няма такава вероятност. Като направи грижливо изследване, един добър специалист може да открие мозъчно увреждане, но то изобщо няма да доведе следите до мен. Ще ви държа тук, в моята хирургия, докато малката рана зарасне. Една дълга игла, която да премине през ъгъла на вашата очна орбита, ще свърши работа. А ако се плъзне малко настрана, ще получите още някои незначителни увреждания – например да влачите крак, няколко тикове или лека мускулна атрофия, но това няма да бъде злонамереност, а просто нещастен случай.

– Писмото – изпъшка Синклер, борейки се да остане в съзнание.

– Ах да, писмото, което дава указания за местонахождението на вашите секретни папки. Питам се, къде ли може да са те? В малък офис на някоя тиха търговска уличка в съседство. Или може би в някоя голяма отрупана с работа сграда, където никой няма да се бърка. Няма никакво значение, защото вие ще ми кажете къде са.

– Слушайте, нека направим сделка. Аз ще ви заведа при папките. Ще можете да унищожите сертификата за раждане, всичките документи.

– Съжалявам – каза докторът. – Не и когато вашите истински папки са в главата ви.

– Рано или късно моят приятел ще отвори това писмо. Не можете да спечелите срещу мен.

– Бъркате. Възнамерявам да ви инжектирам достатъчно скопаломин, за да накарам да проговори дори сфинкс. Попаднали сте на човек, от когото не можете да скриете никакъв тайна, Синклер. Серум на истината и малко хипноза ще свършат добра работа. Сладки сънища! Той заспа, Лиза!

– Татко – каза Лиза разтреперана, – наистина ли възнамеряваш да го оперираш?

– Не можеш да победиш един изнудвач само със заплаха. Помниш ли Майк Гарити, за когото говорят, че е най-умният жив крадец?

– Да. С онова хубаво момиченце Джани, нали?

– Точно така. Когато спасих живота на детето му, спечелих един приятел. След като Синклер проговори, а той ще го стори, мога да разчитам на Гарити, че ще се добере до тези папки и ще ги унищожи. И по-скоро ще умре, отколкото да каже на някого за това.

Смразяваща усмивка докосна устните му.

– В известен смисъл ние помагаме и на Синклер като му

Една промяна към по-добро

осигуряваме нужната терапия. В края на краищата, има ли някой, който повече от него да се нуждае от смяна на самоличността?

КРАЙ

© Артър Порджис
© Григор Попхристов, превод от английски

Arthur Porges
A Change for the Better

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/83>]